

بیدل دهلوی

میرزا عبدالقادر عظیم‌آبادی متخلص به بیدل فرزند میرزا عبدالخالق، در روزگار فرمانروایی شاه جهان در سال ۱۶۴۴ در عظیم‌آباد پُتنه متولد شد. بیدل خواندن و نوشتن فارسی را در مدرسه آموخت و نخستین شعرهای خود را در ده سالگی سرود و سپس تحت تأثیر تعلیمات صوفیه قرار گرفت. بیدل همواره از پذیرفتن سرنوشت شاعران درباری پرهیز داشت. وی به بیشتر نقاط هندوستان مسافرت کرد و با مسلمانان و هندوان معاشرت داشت. از بیدل آثار منظوم و منثور بسیار به جای مانده است که شامل مثنویها و رباعی‌ها و قطعه‌ها و غزلها و مخمسهاست. مجموع آثار وی شامل شعرهایی صوفیانه، به اضافه شعرهای اجتماعی و ضدمذهب است. بیدل دهلوی در دهلی به سال ۱۷۲۱، در روزگاری که آشفته‌گی هند به کمال رسیده بود درگذشت.

راحت در این بساط جنون خیز مشکل است

مخمل اگر شوی نتوان تن به خواب داد

بیدل دهلوی از شاعران دشوارگوی سبک هندی است و به علت کثرت آثار و تنوع شعرش برغم گمنامی و ناشناختگی در محیط ایران، در افغانستان و تاجیکستان و دیگر اقالیم زبان فارسی شهرت بسیار دارد. در تاریخ زبان فارسی